

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25.04.2000, sp. zn. 8 To 147/2000

Číslo: 14/2001

Právní věta:

V řízení o zahlázení odsouzení je soud vázán pravomocným rozhodnutím o účasti odsouzeného na amnestii prezidenta republiky, kterou mu byl prominut trest s účinkem, že se na něho hledí, jako by odsouzen nebyl, neboť nejde o posouzení viny ve smyslu § 9 odst. 1, in fine, tr. ř.

I když k takovému odsouzení nelze přihlížet jako k formální právní skutečnosti, ještě to nebrání soudu, aby se v řízení o zahlázení v rámci hodnocení způsobu života odsouzeného zabýval i tou skutečností, že ve lhůtách uvedených v ustanovení § 69 odst. 1 tr. zák. se dopustil jednání, které je neslučitelné s vedením řádného života.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 25.04.2000

Spisová značka: 8 To 147/2000

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zahlázení odsouzení

Předpisy: 141/1961 Sb. § 9 odst. 1 140/1961 Sb. § 69 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Brně zrušil k stížnosti odsouzeného V. Z. usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2000 sp. zn. 6 Nt 1 14/99 a podle § 69 odst. 1 písm. a) tr. zák. zahladil odsouzení z rozsudku Okresního soudu Brno - venkov ze dne 2. 11. 1965 sp. zn. 2 T 2049/65 k trestu odnětí svobody v trvání tří roků, z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 2. 9. 1971 sp. zn. 6 T 81/71 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 1971 sp. zn. 9 To 563/71 k trestu odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 26. 6. 1978 sp. zn. 2 T 74/78 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 1978 sp. zn. 3 To 368/78 k trestu odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců a z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 30. 5. 1985 sp. zn. 4 T 105/85 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 1985 sp. zn. 8 To 235/85 k trestu odnětí svobody v trvání osmi roků.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením Městského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2000 sp. zn. 6 Nt 114/99 bylo

rozhodnuto tak, že se nezahlazují odsouzenému V. Z. odsouzení, která jsou shora uvedena. K žádosti odsouzeného soud prvního stupně zjistil, že nejdelší uložený trest odsouzený vykonal dne 22. 1. 1990 (na základě rozhodnutí o osvědčení ve lhůtě podmíněného propuštění, když podmíněně propuštěn byl odsouzený právě dne 22. 1. 1990). Dále soud prvního stupně zjistil, že v desetileté lhůtě potřebné pro zahlazení odsouzení (§ 69 odst. 1 písm. a/ tr. zák.) odsouzený nevedl řádný život, neboť se dne 24. 8. 1995 dopustil trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. Tímto trestným činem byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 1. 10. 1996 sp. zn. 9 T 79/96. Stran uvedeného odsouzení bylo následně soudem pravomocně rozhodnuto, že je odsouzený účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 3. 2. 1998, a byl mu prominut celý trest odnětí svobody s účinkem, že se na něho hledí, jako by nebyl odsouzen.

Soud prvního stupně poukázal na to, že rozhodnutí o použití amnestie (ze dne 7. 5. 1998) nerespektovalo čl. IV. rozhodnutí o amnestii ze dne 3. 2. 1998, nebyla splněna zákonná podmínka tam uvedená, totiž že odsouzený v posledních deseti letech přede dnem rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii nebyl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin. S poukazem na výše uvedené soud prvního stupně žádostí odsouzeného o zahlazení nevyhověl.

Proti usnesení podal včas stížnost odsouzený. Poukazuje na nutnost dosáhnout zahlazení svých odsouzení, neboť jako osoba trestaná nemá šanci získat zaměstnání. S poukazem na délku doby uplynulé od posledního výkonu trestu, jakož i charakter dopravní nehody, pro kterou byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, domáhá se nápravy, tedy zahlazení svých odsouzení. Z podnětu podané stížnosti přezkoumal krajský soud napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo (§ 147 odst. 1 tr. ř.), a zjistil následující:

Pravdu má napadené usnesení v tom, že způsob života odsouzeného je nutno zkoumat ve smyslu § 69 odst. 1 písm. a) tr. zák. v zákonné desetileté lhůtě, která počala běžet dne 22. 1. 1990. V tomto směru jsou závěry napadeného usnesení naprosto správné. Nicméně další závěr, týkající se hodnocení charakteru odsouzení Městského soudu v Brně podle sp. zn. 9 T 79/96, jako překážky, bránící kladnému rozhodnutí o zahlazení stávajících odsouzení ve věci, nelze již akceptovat, neboť nemá oporu v zákoně. Pravomocným usnesením Městského soudu v Brně ze dne 7. 5. 1998 sp. zn. 9 T 79/96 bylo rozhodnuto, že odsouzený je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 3. 2. 1998, a podle čl. II odst. 2 písm. a) rozhodnutí prezidenta republiky o této amnestii byl mu prominut celý trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců s účinkem, že se na něho hledí, jako by odsouzen nebyl. Byť nebyly splněny podmínky pro použití amnestie prezidenta republiky ze dne 3. 2. 1998 vzhledem ke znění čl. IV odst. 1 písm. a) znění amnestie (odsouzený byl v době deseti roků před vyhlášením zmíněné amnestie ve výkonu trestu pro úmyslný trestný čin), nutno na uvedené rozhodnutí nahlížet jako na pravomocné rozhodnutí se všemi právními důsledky. Uvedenou nesprávnost pravomocného rozhodnutí by bylo možno napravit pouze cestou mimořádného opravného prostředku, tj. řízení podle § 266 a násl. tr. ř. Ani taková náprava však není možná. Šlo by totiž o stížnost pro porušení zákona podanou v neprospěch odsouzeného, kde je nutno zachovat zákonnou šestiměsíční lhůtu od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 272 tr. ř. Uvedená lhůta však již marně uplynula dnem 12. 12. 1998, když zmíněné rozhodnutí je v právní moci od 12. 6. 1998. Je tedy nutno vycházet z toho, že rozhodnutí o použití amnestie je právně relevantní rozhodnutí se všemi následky z toho plynoucími, tedy i tím, že na odsouzeného Z. se stran tohoto odsouzení hledí, jako by odsouzen nebyl.

Navíc je nutno dodat, že fikce zahlazení zmíněného odsouzení by se uplatnila ve věci, i pokud by nebylo rozhodnuto o použití amnestie. Ve věci Městského soudu v Brně sp. zn. 9 T 79/96 totiž zkušební doba uplynula dnem 5. 1. 1999. Ke dni 5. 1. 2000 by muselo být rozhodnuto o osvědčení odsouzeného. Pokud tomu tak učiněno nebylo, ve smyslu § 60 odst. 3 tr. zák. se pak má zato, že se podmíněně odsouzený osvědčil.

Vzhledem k tomu, co je uvedeno shora, není možno dospět k závěru, že ve lhůtě potřebné pro

zahlázení odsouzení se dopustil V. Z. trestné činnosti, pro kterou byl pravomocně odsouzen. Nebylo potom ani zjištěno, že by v uvedené lhůtě nežil řádně, jak z příslušných zpráv vyplývá. Ostatně ani odůvodnění napadeného usnesení neargumentuje jinou skutečností než právě nesprávným zhodnocením charakteru odsouzení pod sp. zn. 9 T 79/96 Městského soudu v Brně. Za popsaného stavu nezjistil krajský soud žádný důvod, proč by nemohlo být vyhověno žádosti odsouzeného o zahlázení jeho odsouzení, neboť byly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 69 odst. 1 písm. a) tr. zák. Proto bylo napadené usnesení z podnětu podané stížnosti zrušeno a bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.